

Zbornik radova

DUBROVAČKE
KNJIŽNICE
DUBROVNIK
LIBRARIES **DK**

Mladi & Grad Skupa

I. radionica Foruma mladih

O čemu
sve pišemo

Dubrovnik

Listopad, 2021.

„Prva priredba cjelogodišnje manifestacije „**Forum mladih**“ pod nazivom „**O čemu sve pišemo**“ održana je u srijedu, **27. listopada 2021.**, u prostorijama Narodne knjižnice - Ogranak Lapad u Atlant Centru. Svoje literarne radove pročitali su učenici dubrovačkih osnovnih i srednjih škola te učeničkih domova.

Učenici osnovnih i srednjih škola na ovoj su priredbi pokazali maštovitost i zrelost, podijelili svoja iskustva i interese kroz tekstove o različitim temama. Mladi su pisali o knjigama i knjižnicama, prijateljima, obitelji, ljubimcima, zavičaju, školskim iskustvima, pri čemu su se hrabro upustili u prostore između stvarnog i izmašanog svijeta i pokazali umješnost i zrelost.“

Marjana Leventić, urednica Zbornika radova

„Zahvaljujem svim sudionicima forumske radionice „O čemu sve pišemo“ i njihovim mentorima na predanom radu. Pohvaljujem mlade autore za njihovu kreativnost i hrabrost. Forum mladih je smotra stvaralaštva djece i mladih, zasnovan na iskrenoj komunikaciji mladih i gradske uprave. Najbolji dokaz za to je činjenica da je za sadašnji oblik održavanja Foruma zaslužna upravo jedna mlada djevojka, Antonija Merčep, na čiju inicijativu je Forum mladih, koji je u početku bio dvodnevna manifestacija, postao cjelogodišnji program. Pozivam svu dubrovačku djecu i mlade da i ubuduće sudjeluju u foramskim radionicama u svim vidovima stvaralaštva.“

Miho Katičić, koordinator Foruma mladih

„Mladi i Grad skupa“
„Forum mladih“
Školska godina 2021. / 2022.

1. radionica: „O čemu sve pišemo“

Zbornik učeničkih radova

Grad Dubrovnik - Upravni odjel za obrazovanje, šport, socijalnu skrb i civilno društvo
Dubrovačke knjižnice

Dubrovnik, 2021.

KNJIŽNICA – ČAROBNA PROSTORIJA

Od malena sam voljela knjige. Ponekad sam zamišljala da sam lik iz priče, ali jako, jako me zanimalo što se događa noću u knjižnici.

Jedne noći sam odlučila otići u knjižnicu. Ušla sam kroz prozor. Odjedanput su se knjige na policama počele tresti. Pomislila sam da je to potres. Zapravo su to bili likovi iz bajki. Kada sam upalila svjetlo u kutu, vidjela sam pravu zabavu. Tu su bili medo, 3 prašćića, Pepeljuga, Snjeguljica... Tulumarili su. Oko njih su bili baloni i disko kugla. DJ je puštao najnovije hitove, a oni su uživali. Ugledali su me i začuđeno zastali. Pomislili su da sam vila ili Zlatokosa pa su se vile odmah počele prepirati. Sve je to čuo čuvar, uzeo svjetiljku i krenuo prema knjižnici. Kad su začuli njegove korake, Pepeljuga i Snjeguljica su počele paničariti. Pokušala sam im reći da se smire, ali me nisu čule. Povicila sam:

- Svi u svoje knjige!

Svi su brzo uskočili u svoje knjige, a vile su me upitale što će biti sa mnom.

- Smislit ću već nešto, ne brinite! Brzo se vratite u svoje priče!

Čuvar je ušao, a ja sam se sakrila ispod pulta. Nije me vidio. Ostavio je vrata otvorena pa sam otišla kući. Zaspala sam. Ujutro sam se probudila, spremila se za školu i krenula. Završila je nastava pa sam otišla do knjižnice. Pokušala sam dozvati svoje nove prijatelje i razgovarati s njima, ali me nisu čuli. Otišla sam kući.

Bilo je oko ponoći kad sam čula kucanje na prozoru. Bili su to likovi iz bajki. Zajedno smo se igrali dugo u noć. Tada sam shvatila da ih vidim samo noću. Možda se to i vama dogodi!

Lara Kraljević, 3. razred OŠ Lapad

Mentorica: Zdenka Kunić

UPOZNALA SAM MATILDU

(priča/ispovijest knjižničarke (gospođe Filipović), a inspirirano ulomkom iz romana Matilda)

Jednog zimskog popodneva u knjižnici je bilo pusto. Kao i obično, razvrstavala sam i slagala vraćene knjige u odgovarajuće police. Odjednom su se teška vrata knjižnice polako otvorila, a u knjižnicu je ušla nepoznata djevojčica.

Izgledala je sitno (mogla je imati četiri-pet godina). Bila je odjevena u debelu odjeću, umotana šalom dok je na glavi imala kapu. Kad se izvukla iz odjeće, došetala je do mene i ljubazno upitala: *Oprostite, gdje se nalaze dječje knjige? Desno, kraj prozora na velikoj polici.* odgovorila sam i nastavila sa svojim poslom. Djevojčica je otišla do police izabравši one najdeblje knjige, bez ilustracija. Kad sam završila svoj posao, počela sam promatrati djevojčicu krajičkom oka. Pažljivo je listala jednu po jednu knjigu, a kad ih je sve prelistala, zadovoljno je kimnula glavom i krenula čitati i one s ilustracijama. Nakon svih tih silnih knjiga došla je do mene i uzdahnula: *Oh, zašto vrijeme ovako brzo leti? Moram ići. Ugodan Vam ostatak dana! Hvala. Ugodan ostatak dana i tebi!* nisam ni dovršila rečenicu, a vrata su se već zalupila. Pogledala sam na sat i iznenađeno zaključila: *Zanimljivo! Ta je djevojčica puna dva sata čitala!*

Sljedećih par dana nepoznata djevojčica je bila česti posjetitelj knjižnice. Svaki dan bi došla u isto vrijeme i znatiželjno upitala: *Možete li mi preporučiti neke zanimljive knjige?* I svaki put bih joj sa smiješkom odvrtila: *Naravno, ondje su!* A ona bi sretno otrčala do knjiga i uzbuđeno ih počela prelistavati i čitati.

Nakon nekoliko tjedana prišla sam joj i upitala ju: *Želiš li možda člansku iskaznicu?* „A, što je to ?“ uzvratila je začuđeno. *To ti je kao mala značka koju svaki put doneseš, pokažeš, a zahvaljujući njoj možeš posuditi koje god knjige želiš i ponijeti ih kući,* objasnila sam joj. *Naravno, želim imati svoju člansku iskaznicu!* oduševljeno je uskliknula. *Trebaju mi tvoji podatci: ime, prezime, datum rođenja i tvoja fotografija,* krenula sam s nabranjem. Ona mi je odgovorila da će sve prikupiti i donijeti već sutra. Tako je i bilo. Sutradan u isto vrijeme djevojčica je ušla u knjižnicu i ponosno počela čitati s papirića: *Zovem se Matilda Papričić, rođena sam 2. 3. 2017. , izvolite moju fotografiju. Odlično, izvoli. Ovo je tvoja članska iskaznica !* odgovorila sam. *Nadam se da ćeš i dalje dolaziti u knjižnicu!*

Vjerujte mi, hoću, sve dok jedan dan ne postanem kao Vi! rekla je i izašla. Ostala sam u šoku, ali presretna jer još uvijek postoje djeca poput Matilde kojima ću rado pokazati i otkriti čaroban svijet knjiga.

Petra Bogdanović, 6. razred OŠ Lapad

Mentorica: Lenka Vioić Fjorović

NEOBIČAN SUSRET

Jednog ljetnog dana šetao sam plažom s prijateljima. Ugledao sam jednu djevojčicu koja se igrala žalima. Prevertala ih je po dlanovima i prstima te se u svaki od njih zagledala po nekoliko sekundi. Imao sam osjećaj kao da joj svaki žal priča svoju priču.

Znatiželjno sam prišao djevojčici i pitao je što radi. Rekla mi je da je pjesnikinja i da voli pisati pjesme. *Promatranje prirode i ljudi koji me okružuju pomažu mi u pisanju stihova*, nastavila je. Bio sam iznenađen. Promatrajući kamen na plaži, ona ne vidi samo kamen, već vidi puno više od onoga što drugi ljudi vide; nju različiti oblici kamenja oduševljavaju dok drugim ljudima koji nisu pjesnici ta kamenja su tek obična kamenja.

Također mi je otkrila i sljedeće: *Potrebno je samo na tren zastati i osluhnuti oko sebe. Kamenčići pričaju i zato je potrebno približiti ih što bliže uhu. U početku nećeš čuti ništa, ali kad kamenčić shvati da ga nisi uzeo u ruku samo da bi ga bacio, početak će ti pričati svoju priču.* Zatim je prstom pokazala jedan žal koji joj je upravo ispričao što je jučer vidio na plaži. Želio sam da mi reče što joj je ispričao, ali ona nije željela odati njegovu tajnu. Rekla mi je da ga sam upitam i da će mi on to sigurno reći.

Poslije tog susreta dugo sam razmišljao o toj djevojčici i onome što mi je ona htjela reći i počeo sam stvari gledati drugačijim očima. Shvatio sam da stvari koje nas okružuju mogu biti puno ljepše i zanimljivije samo ako im damo mogućnost da to osjetimo. Dovoljno je zagledati se u neku stvar i čarobna vrata pjesništva se polako započinju otvarati.

Luka Damjanović, 7. razred OŠ Lapad

Mentorica: **Lenka Vioić Fjorović**

MOJI SNOVI

Ovo što ću vam ispričati moji su snovi.

Ja sanjam kako kuća morem plovi
i slavuj najljepšu pjesmu zbori.

Sanjam da ptice svemirom lete,
a tamo ih pozdravljaju rakete.

Znam, moji snovi jako su čudni.
Oprostite, moram ići, svi su već budni!

Ena Ružić, 5. razred OŠ Antuna Masle Orašac

Mentorica: **Ljubica Vlašić**

BEZ GRANICA

Tog dana od samog jutra sve je krenulo drugačije. Snažna muka progonila me od buđenja, a nije imala veze sa školom.

Čudan osjećaj nije me napuštao ni u školi, ali tok misli bio je još čudniji.

Razmišljao sam o pticama. Oduvijek sam im se divio. Zbog čega, ne znam, ali mislim kako me najviše kod njih privlačilo to što su slobodne. Slobodne od svih problema i briga, neopterećene svakodnevicom, ispitima, provjerama, satom i pravilima. U svakom trenutku one mogu biti gdje žele, a za to im ne trebaju ni avionske karte, ni vize, a ni putovnice. Mogu odletjeti u Pariz, pa napraviti đir do Madrida, uputiti se u New York bez da ikoga pitaju za dopuštenje. Hm, mislim kako im je najveća sloboda što ne moraju ići u školu kao ja... Slijedom tih misli glavom mi prostruji: „Eh, da imam krila, gdje bi mi bio kraj?!“

Na izlasku iz škole, koji je kao i uvijek u inerciji, brz i nezaustavljiv, vidim nekog galeba. Bez straha mi polako gegavo prilazi. Kad je došao dovoljno blizu, upita me: „Mali, želiš li letjeti?!“ U nevjerici se osvrnem oko sebe, ali nikoga nije bilo osim njega. Potom se lupim par puta po čelu i obrazima. Pomislim u očaju: „Evo, imam za prijaviti nove postkorona simptome – halucinacije.“ Galeb je i dalje zurio u mene. Pogledao sam ga, pogledao oko sebe, ohrabrio se i izlanuo: „A e.“ Galeb ostane šuteći. Odjednom kimne, naglo se okrene i odleti prije nego što sam išta drugo mogao napraviti. Nakon što je otišao, onaj čudan osjećaj se vratio, ali sada još jači. Nije me napuštao ni kad sam stigao kući, a glavobolja je bila toliko snažna da sam odmah legao. Toliko sam bio umoran da sam spavao umrtvljen iduća dva sata. Odmor nije donio olakšanje, već neki novi nemir u nogama. Ushodao sam se po kući, ali ga se nisam mogao otresi. Konačno, na taraci se počelo događati nešto čudno i čudesno. Noge su se same odbijale od podloge, a ja sam skakao sve više i više u zrak. U jednom trenutku, tijelo mi je postalo lako, lagano kao perce... Nisam se vratio više na tlo.

Poletio sam prema visinama o kojima sam sanjao. Kad sam došao do oblaka, opipao sam ih da vidim jesu li mekani kao što sam i mislio. Bili su čak i mekši. Napravio sam krug oko cijelog grada, letio sam više od svih zgrada i drveća. Taj dan bio je nezaboravan. Sutra ujutro bolje sam se pripremio. Odlučio sam testirati svoju moć i poći na putovanje od više dana. Preletio sam sve gradove koje sam ikada htio posjetiti. Odletio sam u tople i sunčane zemlje, a nakon bućkanja u toplim morima, svratio sam do sjevernog pola da vidim pingvine. Više nisam nisam razmišljao o školi, za mene nisu postojala pravila ni granice.

Sada sam konačno bio slobodan.

Nikola Radović, 7. razred OŠ Lapad

Mentorica: Ivana Marijanović Mekišić

PUTOVANJE KROZ VRIJEME

Danas sam se probudio i primijetio nešto čudno. Pogledao sam kroz prozor i vidio moreplovca Mageljana kako plovi morem. Pozvao me k sebi i rekao da trebamo otploviti Panonsko more. Kada sam ušao u brod, vidio sam veliku posadu. Bilo ih je šezdesetak. Neki su upravljali topovima, neki veslali jako velikim veslima. Glavni u posadi bio je Mageljan koji je upravljao kormilom. Rekao mi je da krećemo odmah. Krenuli smo ploviti velikim Panonskim morem. Pri dolasku na odredište ugledao sam Nikolu Teslu koji nam je dao pismo i rekao da ga odnesemo do Dioklecijana.

Veslači su počeli toliko brzo veslati da smo stigli za jedan sat. Ušli smo u palaču i ugledali Dioklecijana. Rekao je da možemo ući. Pitao sam ga što piše u pismu, a on mi je rekao da će Panonsko more presušiti uskoro i da se moramo što prije vratiti. Opet smo ušli u brod i veslači su počeli jako brzo veslati. Stigli smo za gotovo trideset minuta. Oni su me ostavili ispred kuće i pozdravili. Ušao sam u sobu i primijetio vremeplov. Kada sam ušao u njega sve je bilo kao prije... nije više bilo Panonskoga mora niti Mageljana.

Bio je to najzanimljiviji izlet kroz vrijeme. Htio bih ga ponoviti još jednom. Makar to bilo samo u snovima...

Vito Radovan, 5. razred OŠ Lapad

Mentorica: **Mia Bačić**

TAJANSTVENI NOVČANIK

Jednog dana u moju ulicu doselila je neobična obitelj. Osim njihove djece, u kući je s njima živjelo mnogo životinja. Nakon nekog vremena sprijateljila sam se s njihovom papigom Polinezijom.

Polinezija je znala ljudski jezik. Svako poslijepodne odlazile smo u šetnju. Spustile smo se do plaže Banje. Igrale smo se u pijesku i dodavale se frizbijem. Papiga Polinezija me zazvala da dođem vidjeti što je pronašla. Bio je to mali rozi novčanik. U njemu je bio samo novac bez ikakvih isprava. Nismo znale kako ćemo pronaći vlasnika. Polinezija se dosjetila, pozvala je svog prijatelja psića Đipa da nam pomogne. Đip je pomirisao novčanik i krenuo slijediti trag. Odveo nas je do kuće u Starom gradu. Pozvonili smo. Otvorila nam je zabrinuta djevojčica. Kad smo joj pokazali novčanik skakala je od sreće.

Vratile smo se kući sretne i vesele jer smo pomogle djevojčici. Odlučile smo da sutra krećemo u novu avanturu.

Borna Lucija Trpin, 4. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: Snježana Viteškić

HRČAK DODO

Moj se hrčak zove Dodo.
On je drag i lijep zbilja!
Ima kućicu, hranilicu i kolo.

Taj njegov nosić,
Ta njegova usta slatka,
Taj slatki slatkiš
U slatkoj kućici,
Sav sladak spava.

Lucija Krstulović 3. razred OŠ Lapad
Mentorica: **Mergerita Milat**

JA I FLUFFY

Za svoj 3. rođendan dobila sam malu krznenu lopticu. Nazvala sam je Fluffy. Bila je riječ o zečici. Imala je plave oči i dražesnu njuškicu. Bila je svijetlo smeđe boje i cijela mekana. Igrale smo se po cijeli dan.

No jednog dana mama je rekla, pošto sam ja krenula u školu, da zečicu treba odvesti baki koja živi na farmi. Tako smo se rastale. Svaki vikend bih je došla posjetiti. Jednog dana nestala je. Do dan danas nismo dobili informaciju gdje je Fluffy.

(Moguće je da je umrla.)

Flora Avdić, 3. razred OŠ Lapad

Mentorica:

Margerita

Milat

ZABAVA NA IGRALIŠTU

Dobio sam poziv na rođendan. Moj prijatelj Luka ima 9 godina.

Moram mu kupiti rego. Kupit ću mu balun za nogomet.

Arivat će cijela balica, jedva čekam! Lukina mama učinila je alavija čokoladnu tortu. Rođendan je na nogometnom igralištu. Finalmente su svi tu. Luki će trebati velika bursa da spremi sve regale. Odlično smo se divertiškali, a rođendan je finuo kad je Luka napucao balun u susjedni đardin. Srećom nije slomio ničiju funjestru.

Ivan Bušić, 3. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Gordana Kalačić**

UZ NOGOMET STVARAM DANE ZA PAMĆENJE

Moj najdraži sport je nogomet. Treniram nogomet već tri godine. Nikada neću zaboraviti dan kada sam s klubom putovala u Šibenik, Zadar i Split.

Kad me probudio alarm otrčala sam iz kreveta pojesti doručak, oprati zube i obući se. Iako je bilo pet ujutro, osjećala sam se razbuđeno, nestrpljivo i uzbuđeno. Nekoliko minuta kasnije, moj nogometni klub ukrcao se u autobus, a moje putovanje za pamćenje je počelo. Putem do Šibenika jeli smo čips, pjevali i puštali pjesme, a netko je i zaspao. Kada smo došli u Šibenik, naša trenerica je podijelila dresove. Nakon što smo se obukle, izašle smo iz autobusa na teren. Zvižduk suca bio je znak da je prvi turnir počeo. Prva utakmica završila je izjednačeno, a druga je mojim pogotkom završila 1:0. Na završetku turnira autobus nas je odveo do stana i tamo smo prespavali. Sljedećega dana turnir se održao u Zadru. Pobijedile smo dvije utakmice s tim da smo izgubili jednu. Jako sam se veselila jer toga sam dana zabila čak tri gola! Nakon večere s djevojkama, bila sam budna do tri ujutro slaveći pobjedu. Idućeg dana ustala sam se ponovno rano, oko 6:30, vozili smo se do Splita u McDonalds. Oko tri popodne krenuli smo kući. Od silnog uzbuđenja istoga dana mi je ispao zub.

Nadam se da nikada neću odustati od treniranja svog najdražeg sporta. San mi je kad odrastem postati Luka Modrić broj dva. Za dva tjedna igramo utakmicu na pomoćnom terenu na Poljudu. No, o tome ću drugom prilikom.

Lora Rončević, 5. razred OŠ Lapad

Mentorica: **Mia Bačić**

MOJ BRAT

Moj brat farabut mali
Po cijeli dan po kući bali,
Skače stalno tamo amo,
Do igre mu je vazda stalo.

U bječvama cijelo jutro čeka,
Kad iz škole doće seka,
Da traverse oni stave,
I za špaherom padišpanj prave.

Maja Majkovic, 3. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Gordana Kalačić**

BRZA GODINA

Škola je počela,
jesen je stigla
sad sve hladnija
stiže zima.

No ni zima
ne stigne poč
a već dolazi
prva proljetna noć.

Škola završava,
zabava počinje,
cijelo ljeto za kupanje.

Luke Saltarić 4. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Ljilja Mihović**

KAD SU LASTE OTIŠLE

Kad su laste otišle sve je postalo tužno,
a njihovo pjevanje daleko i ružno.

Lišće se od tuge pretvorilo u žutu boju
kao da su tražili šetnju moju.

Dugo će tako šuma ostati,
a na proljeće šarena će postati.

Ena Ružić, 5. razred OŠ Antuna Masle Orašac

Mentorica: **Ljubica Vlašić**

NP MLJET

Otok Mljet je najljepši i najšumovitiji otok na Jadranu. Jedan je od najatraktivnijih bisera Mediterana. Otok maslina, vinove loze i bogatih šuma idealan je za istraživanje bogatog biljnog i životinjskog svijeta, te za uživanje u ljepoti netaknute prirode. NP Mljet obuhvaća veći dio otoka, nekoliko naselja, dva slana jezera- Veliko i malo jezero, benediktinski samostan na otočiću svete Marije, a u Polačama se nalazi najbolje prirodno sidrište cijelog Jadrana.

Legenda o Mljetu...

Legenda o Mljetu seže u pradavno doba. Mnogi istraživači smatraju da je bezsmrtni Homer opisujući otok Kalipse mislio upravo na Mljet (Melita).

Spominje se još u četvrtom stoljeću prije Krista u Grčkim spisima.

Katija Milković, 4. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Ljilja Mihović**

LIJEPI DUBROVNIK

S mosta dr. Franja Tuđmana vidi se moj grad, njegova obala i vide se barke, kamene kuće i more. Morska pjena ga grli.

Kada se spustim u Gruž osjetim miris mora i čujem glasanje galebova koji zovu ribe.

Proljeće je i vozim se prema svojoj kući. Uz put vidim procvale limune i naranče. Cijeli grad miriše.

Na Ilinoj glavici između kuća, gledam prelijepo vrtove, procvjetale ruže i mnogobrojno cvijeće.

Spuštam se Konalom, odjednom ispred mene izranja kao veliki i ogromni kralj Stari grad, koji me oprezno gleda i pozdravlja. Gledam ga s divljenjem. Uskim i zavojitim putem stižem na Bužu i gledam u beskrajne skaline koje vode u staru gradsku jezgru. Lagano skakućem, gledam prozore, stara vrata i razne natpise na kamenu. Ulazim na Stradun. Gleda me sv. Vlaho, znam da je sve u redu.

Stara jezgra je kao jedan veliki dnevni boravak. Tu je i moja škola, čujem muziku, izlazi iz violine koju svira djevojka ričane kose.

Sad sam došla kući. S balkona vidim kako more maše suncu i starog kralja kako čuva barke, a neke i pušta da idu želeći im mirno more.

Nike Begić, 4. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Snježana Viteškić**

STRADUN

Postoji jedna ulica

300 metara duga,

široka i velika

opjevana puno puta.

Znaju je svi, vole je svi,

znaju je stranci i Dubrovčani,

Hrvati i Englezi

Đir po njoj svatko rado pravi

Stradun ili Placa joj je ime

dočekam na njoj ljeta i zime.

Sjaji se i bljeska

Kao morska periska.

Pružna se od Pila do Ploča.

Obasjan suncem i mjesecinom, krasne Onofrijeve fontane

i zelenci, dječje igre, smijeh, šale, lovice, skrivača.

Čiopama šapće dobro jutro,

turistima pokazuje put,

golubovima daje dom.

Stradun kao pravi domaćin

širi ruke svoje, čuva svoj puk i zidine stare.

Stradun je carstvo slobode, ljubavi, pjesme, mira

kao jarbol na brodu, kao kula nad gradom,

Ponosno čuva svoje blago.

Ana Milun, 4. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Snježana Viteškić**

MOJA UČITELJICA

Kad gledam svoju učiteljicu osjećam kao da sam zaronila u more koje se svjetluca kristalno – plavom bojom neba. To more je toplo, u njemu rastu koralji svih boja, ribe veselo plivaju i čuje se samo zvuk valova.

Moja učiteljica ima najveći zagrljaj, velik kao ocean. Dolje, na samom dnu gdje rastu alge, sjaji se dragi kamen koji obasjava čitavo more. Taj dragi kamen je kao učiteljičino srce i kad se bolje zagledam u njega vidim učiteljičine osjećaje koji blistaju različitim tonovima. Gore, nešto malo iznad algi, gledam dvije velike svjetlucave ribe koje plivaju u moeskim kristalima. Svjetlucave ribe su poput učiteljičinih očiju, a morski kristali poput njenog kristalnog osmijeha.

Zato, kad me netko pita da opišem svoju učiteljicu, ja samo jednom riječju rečem: „More“.

Petra Kesić, 5. razred OŠ Montovjerna

Mentorica: Jelica Gjenero

MOJA UČITELJICA

Moja učiteljica je vesela i draga
Uvijek je nasmijana i blaga.

Uči nas mnoge stvari,
Da budemo dobri i pametni.

Abecedu znamo svi
Zahvaljujući našoj učiteljici.

Učiteljice volimo vas mi
Vi ste naša zaštitnica u školi.

Ana Hasanaj, 3. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Gordana Kalačić Hrtica**

SIC KOLEGA

Oh, taj dječak plavi
kraj mene sjeda
i mira mi ne da.

Njemu su uvijek oči
Na toj zelenoj ploči.

Malen i vrijedan
moj prijatelj broj jedan.

Lea Pavličević, 4. razred OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Ljilja Mihović**

KROZ ŠKOLSKI PROZOR

Kroz školski prozor vidim
Najzanimljivije bajke.
Promatram brdašca puna
tratinčica i maslačaka.

Kroz školski prozor vidim
Viteza na bijelom konju i
Princezu zarobljenu u kuli.

Kroz školski prozor vidim
Šarene leptire i raspjevane ptičice
Koje pjevaju đacima.

Pokraj školskog prozora vidim
Učitelja koji mi daje minus
Zbog nepažnje na satu.

Dita Vulanović, 6. razred OŠ Montovjerna

Mentorica: **Hajdi Hajdić Vićan**

SKLADBA ZA GITARU

Bog je kao gitarist, svijet kao gitara, a ljudi kao žice.

Svaka žica stvara drugačiji zvuk. Sviraš li samo jednom žicom ton će biti dosadan i prazan, ali zasviraš li sa svim žicama čut će se prekrasna glazba. Čut će se glazba koja uljepšava svijet, jer su se sve žice ujedinile i pjevaju tonove skupa. Bog, odnosno gitarist, uvijek će svirati pomoću svih žica i niti jednu žicu nikad neće ostaviti samu, jer kada bi je ostavio glazba više ne bi bila ista.

Svaka žica ima svoj ton i po tome se one jedna od druge razlikuju, ali Gitarist ih sve jednako voli.

Petra Kesić, 5. razred OŠ Montovjerna

Mentorica: **Jelica Gjenero**

„ČITAJMO!“

„E, pa ja ne čitam!“. Ovo je rečenica koju često čujem od ljudi kojima rečem da svi čitaju. Uvrijede se kada im kažem da lažu, ali im kasnije sve bude jasnije.

Kada netko spomene čitanje, prva stvar koja ljudima padne na pamet su knjige, lektire, škola i predmet hrvatski jezik.

No, stvarno vam kažem, svi čitaju, iako mnogi ne čitaju knjige. Na primjer, moj tata ne čita knjige, ali svako jutro uz kavu pročita vijesti na mobitelu. Moja prijateljica također ne voli čitati knjige, ali kad je vrijeme za lektiru, ipak pročita kratki sadržaj s interneta. Kada sam bila mlađa, mama mi je kupovala magazine s temama o kojima pričaju djevojke mojih godina. Meni se časopisi uopće nisu sviđali, ali jesu mojoj sestri koja uopće ne čita knjige.

Moj se najbolji prijatelj dopisivao sa svojim bratom, dok sam mu pričala o ovoj temi. „E, pa ja ne čitam“.

Pitala sam ga: „A što sada radiš?“

„Dopisujem se s bratom“, zbunjeno me pogledao.

„I?“ upitala sam.

„Ništa, kaže da mu je jako lijepo na putu.“

Nasmijala sam se: „A kako to znaš?“

„Pa napisao mi je poruku“, rekao je već malo iznervirano.

„A da ne čitaš, što tvrdiš, ne bi imao pojma da je njemu lijepo na putu.“ Podigla sam obrvu u iščekivanju njegovog odgovora. Tada je sve shvatio. I sada me iznenađuje kako nije prije shvatio.

Svi čitamo. Vijesti, časopise, kratke sadržaje, poruke, članke na raznim portalima, objave na društvenim mrežama i tako dalje. Možda ne čitaju svi knjige, ali svi čitaju. Tako da sada nitko ne može reći:

„E, pa ja ne čitam!“

Leona Varezić, 4. razred Turističke i ugostiteljske škole / Dom učenica Dubrovnik

Mentorica: **Lenka Jadrušić**

DETEKTIV MAXIME LE GAR I UBOJSTVO NA IMANJU ADLEY

Smeđokosi, blijedi muškarac visoka rasta u sivom odijelu ulazi u skućenu, slabo osvijetljenu prostoriju. U njoj stoji policajac u plavoj uniformi i neuredno zapisuje nešto u notes. Sobom bi vladala potpuna tišina da nema starinskoga sata koji točno i glasno otkucava sekunde. Muškarac priđe policajcu, vadi značku i reče:

– Inspektor Thomas Bailey. Koja je situacija?

– Oh, inspektore Bailey – reče policajac smeteno – žrtva je tridesetogodišnji vrtlar Arthur Wilson. Pronašla ga je jedna od sobarica jutros u osam. Pretpostavljamo da je vrijeme smrti oko ponoći. A uzrok smrti. Pa, vidite i sami.

Usred sobe nalazi se truplo visokog, crnokosog mladića u vrtlarskoj odjeći prekrivenoj krvlju. Čizme i rukavice pune su mu blata, a hlače poderane na koljenima. Lijevo od trupla nalazi se tupi mesarski nož s crnom ručkom.

– Čini se da je ubijen nožem. – reče Bailey.

– Ne sudite knjigu po koricama, inspektore.

U sobu uđe muškarac niska rasta, sitnih obrva i klasičnih brkova. Nosio je smeđe, karirano odijelo uska kroja i polucilindar koji mu je očito presitan.

– Vidim da si se konačno udostojio pojaviti. – reče Bailey.

– Dobro jutro i tebi, Thomas. Poštovanje, ja sam detektiv Maxime Le Gar. – reče policajcu koji se zagledao u njegov komično sitni polucilindar. Ne dobivši pozdrav, Le Gar se sagne i počne proučavati mjesto zločina. Pomno prouči svaki milimetar prostorije. Detaljno je pregledao nož. Odjednom naglo kihne i promrmlja si nešto u bradu.

– Tko je sve bio na imanju sinoć? – upita Bailey nestrpljivo policajca.

– Vlasnik imanja Robert Adley, njegova žena Vanessa, njihov sin Thomas i njegova dadilja Annie Rose. – odgovori policajac.

– Samo četiri sumnjivca? Pa to uopće nije zabavno. – reče Le Gar razočarano.

– Tebi nije zabavno sve što nama olakšava posao. – odbrusi Bailey.

– Veliki su ljudi uvijek željni izazova, dragi moj Thomas. Krenimo u dnevni boravak. Želim upoznati naše sumnjivce.

Izađu iz male prostorije i krenu prema dnevnom boravku. Zidovi kuće grimizne su boje s uzorcima lotosova cvijeta. Na njima su obješeni portreti raznih članova obitelji Adley koji su već davno preminuli. Došavši u dnevni boravak, susretnu se s četiri para očiju. Prvi se oglasi gospodin Adley koji nestrpljivo upita:

– Hoće li ovo dugo trajati? Imam vrlo važan sastanak danas na koji ne smijem zakasniti.

Gospodin Adley hladan je čovjek koji je nedavno navršio 55 godina. Ozbiljna je izraza lica i čvrsta stasa, a plava mu je kosa tako ravna da bi se čovjek mogao zabuniti i pomisliti da je slama. Odijelo mu i ručni sat izgledaju kao da stoje više od cijeloga imanja.

– Molim Vas, monsieur Adley – odgovori Le Gar – primite moje najdublje isprike. Samo Vam moramo postaviti nekoliko pitanja u vezi s Vašim vrtlarom.

– Wilson, da. Stvarno tragično. Ne mogu vjerovati da se to dogodilo u mom vlastitom domu. Zbilja ne razumijem kako je netko uspio ovdje provaliti.

– Gospodine Adley – počne Bailey – imamo razloga vjerovati da Arthura nije ubio provalnik, već...

– Nego tko?! Pa ne mislite valjda da ga je netko od mojih zaposlenika ubio. Ili čak netko iz moje obitelji. To je nečuveno. Skandalozno! Kako se samo usuđujete?

– Gospodine, nismo nikoga okrivili. Samo pokušavamo otkriti što se dogodilo. Zato ćemo Vam postaviti nekoliko pitanja da utvrdimo je li tko od vas stvarno ubojica. Je li to u redu?

Prije nego što je itko mogao odgovoriti, Le Gar počne ispitivati gospodina Adleya.

– Monsieur Adley, kad ste Vi posljednji put bili u kontaktu sa žrtvom?

– Mislim da je to bilo u četiri popodne kad sam mu rekao da ne ulazi u kuću prljavih čizama. Uvijek je bio neuredan. Ja Vam, detektive, mrzim neuredne ljude.

– Dragi, molim te. Čovjek je poginuo.– reče gospođa Adley.

Žena Roberta Adleya doista je predivna. Elegantno držanje i lijepo lice nisu jedino što ju čini poželjnom. Najzanimljivija joj je crvena kosa koja je, za razliku od kose njezina muža, mekana i bujna. Le Gar se okrene prema njoj i upita:

– Madame Adley, kako biste opisali Vaš odnos s monsieurom Wilsonom?

Malo ju iznenadi pitanje pa brzo i zbunjeno odgovori:

– Moj odnos s Arthurom? Nismo imali baš neki odnos. On je naš vrtlar, a ja sam uvijek voljela cvijeće pa smo često o tome razgovarali. I njemu i meni najdraži je cvijet bio narcis. Ustvari, jučer smo zajedno posadili nekoliko tih prelijepih cvjetova.

– Znači, ipak ste imali nekakav odnos? – nastavi Le Gar uporno.

– Što Vi to točno insinuirate? – upita gospođa Adley.

– Ništa, madame. Samo pokušavam sastaviti priču.

Gospodin Adley pokuša nešto reći, ali odustane. Neugodnu tišinu prekine Bailey.

– Gospođo Rose, gdje ste vi bili za vrijeme zločina?

Sjedokosa žena, koja je do sada stajala na nogama jer je prepustila stolicu malom Thomasu, odgovorila je nježnim glasom:

– Bila sam u Thomasovoj sobi. Jadnik, sinoć nije mogao zaspati pa sam mu dugo čitala priču za laku noć. Na kraju sam ja zaspala.

– Baš si bila umorna, Annie. – reče Thomas ushićeno.

Gospođa Rose nasmije se blagim osmijehom. Le Gar je krajičkom oka primijetio da se gospođa Adley mrštila dok je ona pričala.

– Vi ne djelujete jako potreseni zbog smrti gospodina Wilsona. – reče Bailey.

– Inspektore, kad imate godina kao ja, naučite se neke osjećaje suzdržati. Jadni Arthur bio mi je drag. Tako bistar i pristojan mladić. Međutim, tu se ne može ništa učiniti. Život je ponekad nepošten.

– Bistar? – upita gospodin Adley s podsmijehom.

– Taj mali nije otvorio knjigu u životu. Mislim da je čak moj Thomas inteligentniji od njega.

– To nije istina. Arthur je jako volio čitati. – reče gospođa Adley ljutito.

– Jedino što je taj mali čitao bile su brojke njegove plaće. Uostalom, zašto ti braniš tog seljaka?

– On nije seljak! – zaviče gospođa Adley dignuvši se sa stolice.

Kad je shvatila što je učinila, prekrije si usta dlanom i brzo sjedne. Svi su imali iznenađen izraz lica osim Le Gara. Na kraju on odluči stati na kraj neugodnoj tišini.

– Madame Adley, biste li mi mogli opisati Vaš odnos s monsieurom Wilsonom? I iskreno ovaj put, molim.

Ona odahne i nakon nekoliko sekundi reče:

– Bila sam usamljena. Robert je bio na jednom od svojih putovanja, a Thomasa uopće nije bilo briga za mene. Samo želi biti sa svojom Annie. Arthur je bio jedina osoba koja me primjećivala. Znam da to nije opravdanje, ali dok sam bila s njim, osjećala sam se slobodnom. Kao kad sam prvi put tebe upoznala, Roberte.

– Koliko je vaša veza trajala, madame?

– Nekoliko mjeseci. Nakon toga shvatila sam da ne mogu tako nastaviti pa sam prekinula s Arthurom.

– Vanessa, ja ne znam što da kažem. Srami se! Je li ovo zahvala za sve što sam ti dao. I to s vrtlarom! Drago mi je što je taj gad... – zaustavi se gospodin Adley.

– Znači, Vi niste znali za aferu Vaše žene, gospodine Adley? – upita Bailey.

– Naravno da nisam. Da jesam, ova mi vještica sada ne bi bila u kući.

– Molim Vas, suzdržite se od pogrđnih riječi, monsieur. – reče Le Gar.

Gospodin Adley nešto si promrmlja u bradu i izjuri iz sobe. Rose počne tješiti gospođu Adley. Bailey i Le Gar izađu iz sobe da bi malo porazgovarali.

– I? Što mislite? – upita Bailey.

– Ja mislim puno toga, dragi moj Bailey. Lako je misliti. Puno je teže dokazati svoja mišljenja.

Bailey iznervirano sagne glavu. Zatim im dođe gospođa Rose s Thomasom.

– Detektive, ispričavam se. Vidite, Thomas vjeruje da je nešto čudno vidio jučer. Hajde, reci gospodinu, Thomas.

– Jučer dok sam trčao po kuhinji, čuo sam kako se tatica i onaj dundo iz vrta svađaju. Nisam čuo oko čega.– Ho, ho! – reče Le Gar.

– Bravo, dragi!. Monsieur Bailey, pozovite mi sve u dnevni boravak. Uskoro ćemo riješiti ovaj slučaj.

Nakon što se svi okupe u dnevnom boravku, Le Gar počne s ispitivanjem.

– Monsieur Adley, možete li mi, molim Vas, reći o čemu ste se Vi i monsieur Wilson svađali jučer?

Gospodin se Adley smete. Nakon nekoliko sekundi pita:

– Tko Vam je rekao to?

– Ispričavam se, monsieur, ali ja ovdje postavljam pitanja.

Gospodin Adley zašuti. Skoro minutu vlada potpuna tišina. Zatim Adley konačno progovori:

– Svađali smo se jer je rekao da će reći mojoj ženi da ju varam.

Gospođa Adley odmah skoči na noge, a Bailey za njom. Uhvati ju oko ramena da ne bi napala svoga muža.

– Gade jedan! Meni si rekao da sam vještica, a pogledaj sebe!

Odjednom se detektiv Le Gar počne smijati. Svi se okrenu prema njemu.

– A što je Vama tako smiješno? – upita uvrijeđeno gospođa Adley.

– Ništa, madame. Smijem se jer sam imao pravo. Monsieur Adley imao je aferu također. Međutim, on nije ubio jadnog Arthura.

– Kako to mislite? Pa očito ga je ubio da ne bi rekao meni za aferu. – reče gospođa Adley.

– Da, tako se čini. Ali detektiv Maxime Le Gar nikad ne prosuđuje knjigu po koricama! Ja mislim da ste Vi, madame Adley, ubili jadnog Arthura.

Svi se u sobi užasnu.

– Molim?! Gospodine Le Gar, je li s Vama sve u redu? – upita gospođa Adley.

– Da, madame, u savršenom redu! Vi ste ubili Arthura jer ste se bojali da će odati vašu aferu Vašemu mužu. Rekao Vam je da trebate razgovarati, a Vi ste odmah pomislili na najgore. Uzeli ste nož iz kuhinje i ubili ga prije nego što Vam je stigao izreći svoje prave namjere. Ali zacijelo se pitate kako znam da ste to Vi. Imam li dokaze za svoju tvrdnju? Naravno! Detektiv Maxime Le Gar uvijek ima dokaze! Na dršci noža kojim ste ubili monsieur Wilsona bio je pelud Vama najdražeg cvijeta narcisa.

Gospođa Adley, šokirana i užasnuta, samo se baci na stolicu i počne plakati. Policajac joj priđe i stavi joj lisice.

– Imate pravo na šutnju. Sve što kažete, može biti iskorišteno protiv Vas.

Nakon što je policija odvela gospođu Adley, Bailey i Le Gar pozdrave se s gospodinom Adleyem i krenu prema automobilu.

– Imam samo jedno pitanje. – počne Bailey.

– Kako si znao da je pelud na nožu od narcisa?

Le Gar se nasmije i reče:

– Unatoč svim njegovim vrlinama, detektiv Maxime Le Gar ima jednu manu. Alergičan je na pelud narcisa.

Zatim mu namigne i uđe u automobil. Bailey odmahne glavom i uđe za njim.

Nikola Baraba, 4. razred Biskupijske klasične gimnazije Ruđera Boškovića s pravom javnosti
Mentorica: **Mirjana Žeravica**

OBITELJ CHALAMET

Jednom davno, u zemlji čarobnjaštva, postojali su drevni narodi Nyxena i Pheliena. Phelieni su bili povlašteni narod s izuzetnim moćima dok su Nyxeni bili narod niže klase čije su moći bile znatno slabije. Narodi su se sukobljavali stoljećima, no Phelieni bi uvijek nadjačali, tj. bili su znatno jači. Na putu da se bori u posljednjoj zabilježenoj bitci jedan od vojnika Nyxena izlazeći iz kuće poručio je svome sinu: „Vratit ću se uskoro, malac!“. Sin ga je zagrlio i vojnik je otišao. Nakon par dana dječak je saznao da su Nyxeni opet izgubili te da je njegov otac poginuo. Sin je sebi obećao da će uništiti Phelienne i njihovog generala koji je odgovoran za smrt njegovog oca. Taj general bio je Rudolph Chalamet.

...

Vraćajući se kući na svoj posjed udaljen dva kilometra od Marseillea, gospođa i gospodin Chalamet našli su se u strašnoj nezgodi. Kočiji kojom su putovali pukao je kotač te su upali u veliki jarak. Oboje su se onesvijestili, no nakon par minuta gospodin Chalamet se probudio i ugledao čovjeka na konju kako im prilazi. „Pomozite nam!“ povikao je gospodin Chalamet. Nepoznati čovjek odmah im je skočio u pomoć, no zaprepastio se ugledavši mu lice. To je bio čovjek koji je usmrtio njegovog oca prije mnogo godina – Rudolph Chalamet! Nepoznati čovjek bio je sin vojnika ubijenog u okrutnom ratu prije mnogo godina te mu je ovo bila prilika da se osveti u očevo ime, no bio je bolestan i preslab da se bori protiv njih.

„Hvala Vam puno na pomoći, dugujemo Vam životom!“ uzviknuo je gospodin Chalamet.

„Trebali vas odvesti do vašeg posjeda?“ upitao ih je.

„Da, hvala Vam na ponudi“ rekli su gospodin i gospođa Chalamet. Nepoznati je neprestano razmišljao o ubojstvu, no prije nego što je uspio donijeti odluku, već su stigli do posjeda Chalametovih.

Odveo ih je u kuću i pomogao im da se smjeste, a gospodin Chalamet mu se još jednom zahvalio i upitao: „Imate li djece?“ „Imam sina“, odgovorio je nepoznati.

„Budući da ste spasili život meni i mojoj ženi, Vi i Vaš sin dobrodošli ste u naš dom kad god poželite!“ radosno je rekao gospodin Chalamet.

Bila je to rečenica koju je nepoznati potajno iščekivao. Zahvalio im se te su mu gospodin i gospođa Chalamet ponudili smještaj, no on je ljubazno odbio znajući da ga kod kuće čeka njegov sin. Pozdravili su se i on je otišao.

Iz mjeseca u mjesec nepoznatom se bolest pogoršala te je bio pred smrću. Obolio je od kolere te ga liječnici nisu bili u mogućnosti spasiti. Ležeći na krevetu, zazvao je svog sina i rekao mu: „Elio, vrijeme je da pođeš kod Chalametovih. Ne mogu se više brinuti za tebe, sinko, no oni će te sigurno primiti. Idi, postani njihov sin i oduzmi im sve – kao što su oni nama. Obećaj mi to!“ izustio je u jednom dahu.

„Oče osvetiti ću vas, obećajem!“ povikao je mladić, no otac nije više odgovarao. Izdahnuo je posljednji put. Eliju su dugo suze tekle niz obraze, a kad su presušile uzeo je torbu i krenuo.

Bila je skoro noć kad je došao na posjed Chalametovih. Pozvonio je, a vrata je otvorio sin Chalametovih – Julien. „A koji si ti?“ upitao je Julien. Elio ga je mrsko pogledao i ušao u kuću. „Oče, neki nam je stranac ušao u kuću!“ povikao je Julien.

Otac se zabrinuo te brzo došao do vrata. Bio je jako zbunjen te je upitao mladića: „Tko ste Vi i što radite ovdje?“ Elio je promatrao gospodina Chalameta i Julienu. Htio ih je odmah napasti, no znao je da nije trenutak za to.

„Moj otac Vas je spasio nedavno te je preminuo i nemam kamo ići“, odgovorio je tužnim glasom sjetivši se oca.

„Ah, pa to si ti!“ rekao je uzbuđeno gospodin Chalamet, „rekao sam tvom ocu davno, uvijek si dobrodošao!“

„Marie, brzo pripremi sobu za ovog mladića!“ uzvikao je gospodin Chalamet svojoj služavnici saznajući da je Eliovo otac mrtav, „Najbolje da ostaneš s nama.“ Elio se još jednom zahvalio, a zatim pošao za Marie. Nije se uopće upoznao s Juliennom.

„Kakav bezobraznik“, pomislio je Julien.

„Zašto ga nisi pozdravio i upoznao se s njime?“ upitao je sina gospodin Chalamet, „Ovo je bilo jako bezobrazno od tebe, otiđi mu se odmah javiti!“

Julien je ljutito otišao do Eliove sobe da se ispriča, no Elio je jedva odškrinuo vrata.

„Malac, ometaš me u čitanju knjige“ rekao mu je drsko.

Julien okrenuo jer nije htio da dođe do svađe.

Mjeseci su prolazili, a Elio i Julien još uvijek se nisu dobro slagali te se Julienu nikako nije sviđala pomisao da mu je Elio postao „novi brat“. Elio je često provodio poslijepodneva ležeći na krevetu, razmišljajući o očevom planu da izvrši masakr nad obitelji Chalametovih znajući da su dobri prema njemu te da mu pružaju sve što mu treba. Bio je nervozan i zbunjen ne znajući što treba učiniti. Često je pomišljao na Marie koja mu uvijek priprema njegovo najdraže jelo – Ratatouille te o gospodinu i gospođi Chalamet koji ga strašno vole i uvijek su tu za njega. U dubini svoje duše znao je da ubojstvo nije rješenje, ali morao je to učiniti. Morao se osvetiti za smrt svoga djeda te u ime svih Nyxena.

„Kako ću ih poraziti?“ zapitkivao se Elio. Jedini način da savlada Pheliene jest da trenira godinama i godinama, ali osjećao je da ne može dugo podnijeti podvojeni život u laži. Trebao je smisliti mnogo brži plan. „Oče, kako ću ih savladati?“ razmišljao je Elio, „kada nema drugog načina osim godina pripreme.“ Mladić bi se dugo mučio razmišljajući da ga jednom nije prekinuo glas gospodina Chalameta: „Elio, sinko, možeš li poći do tržnice po malo povrća za večeru?“ upitao ga je. Elio, u tom trenutku vrlo frustriran svojim intruzivnim mislima, ovu je molbu dočekao kao priliku da razbistri svoj um.

Mladić je izašao iz sobe, sišao niz stube do gospodina Chalameta te ga upitao: „Gospodine, smijem li posuditi jednog od Vaših konja?“

„Sinko, ovi konji su i tvoji sada“ odgovorio mu je gospodin Chalamet, „uzmi ih kad god poželiš.“

„Pf, kakva ulizica“ razmišljao je Julien promatrajući ih te se vratio nazad u svoju sobu.

Elio je sjeo na konja i nakon sat vremena stigao je do tržnice. Sišao je s konja te je gledao povrće koje seljaci iz obližnjih sela prodaju. Dok je obilazio štandove, ugledao je jedan pun

raznog cvijeća i ljekovitog bilja. Razgledavao je što sve imaju u ponudi, no primijetio je da ga je prodavačica jezivo promatrala.

„Elio, jesi li to ti?“ upitala ga je iznenada zabrinuto. Elio je zastao, „Kako znate moje ime, tko ste Vi?“ uznemireno upita mladić i bolje joj promotri lice.

„Teto Geneviève, pa to ste Vi!“ uzvikao je radosno te snažno zagrlio ženu.

Geneviève je bila stara prijateljica njegova oca. „Zadnji put kad sam te vidjela bio si maleni dječak, vrijeme brzo prolazi!“ rekoše mu starica. Elio se osmjehnuo. Dugo su razgovarali jer se nisu odavno vidjeli i vrijeme je brzo došlo da Geneviève raspremi štand i krene kući. Elio joj je pomogao te su zajedno krenuli prema svojim domovima. Kako su mladiću razne misli o ubojstvu Chalametovih neprestano prolazile kroz glavu odluči upitati Geneviève za savjet jer će mu sigurno moći pomoći. „Trebao bih Vas pitati za savjet“, rekao joj je Elio. „Naravno, sinko, slobodno reci što te muči pa ćemo i to razriješiti“, odgovorila mu je. Upitao ju je za način kako da porazi Chalametove i priznao svoje sumnje. „Znaš i sam da je to jedna od najvećih želja tvojega oca“, rekla mu je stara „no na tebi je odluka što ćeš učiniti.“ Geneviève je zastala i izvadila knjigu iz svoje torbe. Prebiralala po stranicama pokušavajući naći tu određenu jednu. Elio ju je zbunjeno gledao te je htjede upitati što radi, no ona je u tom trenutku iskidala list, zapisala nešto na nju i pružila mu u ruku. „Evo ti rješenja, ako ti zatreba pomoć slobodno me potraži“ rekla mu je starica i krenula drugim puteljkom prema šumi.

Spremio je papir u košaricu i požurio kući. Čim je stigao, ostavio namirnice, odjurio je do svoje sobe i sjeo na krevet promatrajući papir koji mu je dat. Bio je to recept za napitak te su na dnu bile upute prema staričinu domu. Pisalo da napitak znatno ojača bića, toliko da i postanu jači od svih, čak i Pheliena, no ne dugoročno već samo par dana. Bio je to savršeni napitak koji Elija može dovesti do pobjede. „Mjesečeva voda, latice jasmína, ptičja slina“ razmišljao je Elio, „gdje ću to pronaći?“ Postao je strašno nervozan. Legao je u krevet i gledao u strop. „Moram ovo učiniti, moram učiniti oca ponosnim“, razmišljao je. Odlučio je odmah ujutro poći do stare Geneviève, napraviti napitak i učiniti ono što je potrebno bez mnogo razmišljanja.

Sutradan, čim je ustao, rekao je gospodinu i gospođi Chalamet da ide do obližnje šume brati jagode i maline. „Marie mi je rekla da će spraviti džem od šumskog voća, pa sam mislio da bi joj dodatno voće poslužilo“, rekao im je mladić. „U redu sinko, no nemoj se previše zadržavati“, odgovori mu gospodin. Naravno, Elio nije otišao brati šumsko voće već je žurno krenuo do kuće stare Geneviève. Upute u bile precizne, vrlo brzo je stigao da staričine kolibe. Prolazeći kroz šumu ubrao je jasmínove cvjetove koji su nužni za pravljenje napitka jer je to bio jedini sastojak koji je sam mogao naći. Sišao je s konja i pokucao na vrata. „Rekla sam Vam da ne dolazite više ovdje, gospodine Agnès!“ uzvikla je Geneviève dok je otvarala vrata. „O, pa to si ti!“ rekla je uzbuđeno. „Slušajte, morate mi pomoći napraviti napitak“ rekao je nervozno Elio „bez Vaše pomoći ga ne mogu napraviti“. Geneviève je već shvatila o čemu je riječ, uhvatila ga je polagano za ramena i rekla: „Za to mi trebaš dati nešto zauzvat.“ Elio je zbunjeno stajao i razmišljao što bi joj mogao dati. „U podrumu kuće Chalametovih se navodno nalaze razne osušene ljekovite biljke te knjige o njihovim ljekovitim svojstvima“, predloži. Geneviève se to zaista svjedo i uspjeli su se dogovoriti. Bacila se na posao. „Daj mi

latice, sinko“ rekla je. Ostale je sastojke već je imala. Genevièvina baka je bila Phelien te ju je ona naučila spravljeti moćne napitke. Prošlo j više od sat kad je napitak bio gotov.

„Pazi, napitak traje samo par dana, te treći dan ima najintenzivnije djelovanje“ rekla mu je Geneviève. „Koristi ga mudro“ nadodala je.

Elio je zgrabio bočicu te dok je krenuo prema vratima.

„I pazi se štapića“, dobacila je starica. Elio je odmahnuo rukom, izašao iz kolibe te se već penjao na konja:“ Od starosti više ne zna o čemu priča“, pomisli.

Sjurio je s konja i otišao ravno u sobu te popio napitak naskap. „Sada imam tri dana da učinim ono što moj otac nikad nije mogao“ pomislio je Elio. No odjednom ga je uhvatila grižnja savjesti. Bojao što će se dogoditi ako ih ubije. Bio je prestravljen pri pomisli da svih ovih ljudi više neće biti, no ponos njegovih predaka mu je davao snagu.

Gospodin Chalamet i Julien ušli su u sobu te ga upitaše: „Jesu li ubrao jagode i maline?“

„Nisam, grmlje je bilo prazno, vjerojatno ih je netko drugi prije obrao“, odgovorio je Elio.

Gospodinu Chalametu složio se s njim, no Julienu mu nije vjerovao. Primijetio je praznu bočicu na Eliovu ormariću. Ipak nije ništa rekao, već su obojica napustili prostoriju.

Prošla su tri dana i napokon je došao dan da Elio izvrši ono što je dugo iščekivao. Dok su gospođa i gospodin Chalamet izlazili iz kuće planirajući da idu do grada, Elio ih je magijom podignuo u zrak te je na njih bacio obsidijanske oštrice koje su kroz njihova tijela prošle brzinom od 200 metara po sekundi. Nisu preživjeli. Julien je bio šokiran ovim prizorom te, dok Elio još nije gledao za njime, iskoristio je priliku i potrčao prema podrumu jer je znao točno što mora učiniti. Elio je krenuo prema Julienu da i njega dokrajči, no nije ga više bilo. Začudeno je gledao kuda je pošao te je aktivirao jednu od svojih moći – Rikkegane. Rikkegane mu omogućuje da vidi kroz sva neživa tijela, koja su u ovom slučaju zidovi, kako bi pronašao neprijatele. Ugledao je Julienu kako trči prema podrumu te je krenuo za njim. Julien je stigao do podruma te je otvorio u škrinju u kojoj nije bilo ničega.

Uspaničio se te vrisnuo: „Marie, gdje si stavila štapić iz škrinje?“

Marie se nije odazivala. Otišla je prije par dana kod sestre na selo u posjet. Julien je mahnitro tražio štapić, no Elio je već došao. Mislio je da je ovo kraj, no jasno je čuo lagan šapat pokraj svog uha koji mu je velio: „Pokraj ormara.“

Julien je ugledao štapić pokraj ormara, zgrabio ga i svom snagom udario o Eliov vrat. Štapić ima posebnu snagu te su Nyxeni jako osjetljivi na udarce u vrat što je Elija dokrajčilo. Pao je na koljena, a zatim cijelim tijelom na pod. Suze su mu se slijevale niz lice. Julien je bacio štapić na pod i potrčao vani prema svojim roditeljima. Uzeo ih je u naručje i briznuo u plač. U međuvremenu je došla i Marie koja je bila izuzetno šokirana, no nije ništa rekla već samo jako zagrlila Julienu. Rijeke suza tekle su te noći. Više ništa neće biti isto.

Mia Mihajlović, 2. razred Gimnazije Dubrovnik

Mentorica: **Lucijana Pendo**

POJAM MENE

Zanima me nešto,
Pa se pitam često;
Zašto sve oko sebe osjećam?
Zašto s drugim suosjećam?
Što moje misli oslobađa?
Što se u meni događa?
Tko ili što upravlja sa mnom
Koji je zapravo moj nagon?
Zašto se moram kretati?
Zašto ne mogu samo nestati?
Za što živim?
O čemu ovisim?
ŠTO SAM ZAPRAVO JA?
KOJA JE MOJA DEFINICIJA?

Elizabeta Batistić, 4. razred Turističke i
ugostiteljske škole / Dom učenica Dubrovnik
Mentorica: **Lenka Jadrušić**

PJESMA BEZ RIJEČI

Oslobađam pjesmu od riječi, sakrivam ih pod njedra
gdje glasni slogovi ne ometaju plovidbu do juga.
Razlomljena svjetlost budućnosti slama naša jedra
u niti slame, a čini se da mi se i prošlost ruga.
Stavimo zato sadašnjost pod mikroskop, neka blijedi
veća slika. Ona manja može se boriti za sebe.
Blijediti vrijeme ako već misao ne sijedi.
Na sjeveru se grijat ako je sunčeva zraka zebe.
Riječi nas nikamo dovele nisu. Svejedno, nešto reci,
kao da me ljubiš... Ali, riječi
ostavi sad po strani – jecajima odgovori jeci.
Ne strahuj hoće li naša mala pjesma propasti.
No, molim te, bude li potrebno, spriječi
da nešto poput riječi pjesmu upropasti.

Lara Koprivec, 3. razred Biskupijske klasične
gimnazije Ruđera Boškovića s pravom javnosti
Mentorica: **Mirjana Žeravica**

SKRILA SAM TE ISPOD DUGE

Skrila sam te ispod duge.
Šarenilom njezinih boja ocrtavam ti lice.
Ljubomorno čuvam svaki tvoj treptaj.
Debelim kistom srca vedrinom brišem sjene.

Jesam li ti ikad rekla?
Oči su ti pune zvjezdanoga neba,
ruke su ti oblaci sanjarā.
Zašto su ti usne tamnica?
Zašto ti je glas dubina morska?

Jesam li ti ikad rekla?
Misli su mi šumski potoci,
snovi su mi gromoglasna jeka.

Jesam li ti ikad rekla!?
Skrila sam te ispod duge...

Antonija Bračun, 4. razred Biskupijske klasične
gimnazije Ruđera Boškovića s pravom javnosti
Mentorica: **Mirjana Žeravica**

NAPITAK PRIRODE

Moje ime je Xenna Duster, imam 16 godina i živim na planeti Zenix, u zemlji Daque. Moj dom se nalazi u malome selu Auqief. Živim s majkom Iris koja već neko vrijeme boluje od rijetke bolesti koju čarobnjaci Daquea ne mogu izliječiti bez posebnog napitka. On zahtjeva rijetku namirnicu koju je teško dobiti... ali nije nemoguće! Ne može biti toliko teško!

Tjednima sam čitala o napitku i gdje pronaći potrebnu namirnicu. Bila je to suza zlatnog drveta. Nalazila se u šumi Kselox, nedaleko od mog sela. Puno sam čitala i čula o toj šumi. Selom su kružile glasine kako šuma vrvi strašnim bezosjećajnim čuvarima o kojima u knjigama nije bilo niti riječi. Dosta ljudi smatra je prokletom i nazivaju je šumom vječne noći jer su drveća tako gusta da svjetlost ne može proći kroz njihove krošnje. Ali šuma nije potpuno tamna, pišu drugi, puna je magičnih svjetlećih cvjetova i loza. Svaki cvijet ima druge moći i koristi se u magičnim napitcima. Također, boje se ne miješaju već svaka boja cvijeta ima svoje drvo koje kiti. Te vrste cvjetova jedinstvene su i postoje samo u Kselox šumi, u ostatku svijeta su istrebljene zbog pohlepe ljudi.

Nakon što sam skupila dovoljno informacija, napravila sam plan puta. Majka me počela upozoravati na nekakve opasnosti, ali ja nisam čula niti jednu riječ, bila sam previše usredotočena na šumu, a i znam kako je samo htjela da ostanem doma. Rekla sam joj kako je vrijeme da krenem i da nemam vremena za upozorenja te da ću biti dobro. Vidjela sam zabrinutost na njenom licu. Snagom koja joj je preostala digla se iz kreveta i otvorila stari trošni ormar te počela nešto tražiti. Okrenula se sa sitnom bočicom punom svjetlucave ljubičaste tekućine. „Znat ćeš trenutak kada ovo iskoristiti. No zapamti: ako ćeš nešto uzeti, daj nešto zauzvat.“ Uzela sam bočicu i pročitala naziv „Noxian voda“. Čudnim pogledom zahvalila sam majci i krenula na sjever.

Kako šuma nije daleko od mog naselja, brzo sam se našla pred njom. Obuzeo me strah pomišljajući na glasine u selu, ali udahnula sam i zakoračila. Kroz šumu sam hodala, činilo se, satima, no bila sam potpuno zadivljena ljepotom koja oko sebe. Okružena čistim, toplim i hladnim bojama, osjećala sam samo toplinu. Vidjela sam mnogo plavih cvjetova s velikim laticama u obliku mjeseca, zelenih s prekrasnim crtama, rozih s rupama i bezbroj drugih. Okom sam tražila drvo okićeno zlatnožutim cvijećem. Smole tog drveta, ili ljepše zvane suze, izuzetno su ljekovite. Nakon nekog vremena pronašla sam ga. Bojažljivo sam se približila, bilo je golemo i snažno, okruženo svjetlećim zlatno-žutim cvjetovima, a grane okićene bljeskavim zlatnim lozama. S drva curila je smola nalik medu. Iz torbe sam uzela staklenku u koju sam stavila malenu količinu smole, a u drugu staklenku stavila sam jedan zlatni cvijet i njegovo sjeme. Hodala sam južno prema kući upijajući ljepotu prizora... sve dok nisam čula šuškanje iza sebe...

Zaledila sam se od straha. Glasine su bile istinite, ispred mene je stajao jedan jedini: Kselox čuvar. Bilo je to visoko stvorenje nalik vuku građeno od grana i loze s crvenim očima punim mržnje. Priče govore kako će napraviti sve da uljez ne izađe iz šume. U sekundi sam se okrenula natrag i potrčala. Čula sam samo vlastito disanje i trk čuvara. Bježala sam kud god

me noge nose. Trčala sam i trčala dok nisam primijetila da se neprestano vraćam na isto mjesto. Sad mi je bilo jasno koja je to kletva o kojoj svi pričaju. Neočekivano sam se sjetila Noxian vode koju mi je majka dala. Uzela sam je u ruke i počela polijevati putem. Okolina je počela da se topi. Kruženje je bila iluzija, dio kletve. Nastavila sam trčati, ali sam se spotakla. Počela sam tiho moliti misleći kako su mi to zadnji trenuci. Sjetila sam se majke, a onda su izronile njene riječi: „Ako ćeš nešto uzeti, daj nešto zauzvat.“ Brzo sam skinula torbu s leđa i počela tražiti sjeme cvijeta i preostalu Noxian vodu. Iskopala sam malu rupu, stavila u nju sjeme i zakopala ju polijevajući je ostatkom ljubičaste tekućine. Čuvar mi se sve više i više približavao. Prekrila sam glavu rukama u strahu. Očekivala sam bol, ali nisam ništa osjetila niti čula. Otvorila sam oči i vidjela mali zlatni cvijet ispred sebe i smirenog čuvara. Vratila sam ravnotežu! Kselox čuvar mirno je stajao i gledao me s plavim očima punim ljubavi. Ustala sam i on je počeo hodati signalizirajući da ga pratim. Pokazao mi je put doma. Tada sam razumjela da čuvari nisu bezosjećajni kao što ljudi u selu govore, samo je htio da vratim prirodi ono što sam nasilno uzela.

Brzo sam pronašla put natrag uz pomoć čuvara. Nedugo nakon ovih događaja došao je čarobnjak. Napravio je napitak koji je je nakon par dana pokazao znakove djelovanja te je moja majka uskoro bila izvan kreveta, sretna i puna energije kao i prije. Ispričala sam joj sve što se dogodilo i kako su glasine o čuvarima krive. Nasmijala se i rekla „Na njih sam te cijelo vrijeme upozoravala, ali sam primijetila da me ne slušaš jer si bila izgubljena u mislima.“ Zagrlila sam je s tihim: „Žao mi je.“ Počela sam govoriti ljudima u selu o svojem putovanju i o čuvarima. Želeći svoju priču podijeliti i s ostatkom svijeta, napisala sam knjigu u kojoj sam naglašavala važnost čuvanja ravnoteže u prirodi i iznijela istinu o čuvarima; kako su krivo shvaćeni i da bi bez njih šuma propala. Oni je, na kraju krajeva, štite od nas.

Lucija Curić, 2. razred Gimnazije Dubrovnik

Mentorica: Lucijana Pendo

POLJE KUKURUZA

Budim se „Gdje sam“ prošapćem. Pogledam oko sebe, vidim polje kukuruza, prelijepih nijansi zelene i žute boje. Polje kukuruza je bilo baš poput onih u kojima sam se igrao kao malo dijete, tada sam bio sretan. Još se jednom osvrnem oko sebe, no sve što vidim je polje žarkih kukuruza koje se prostire sve dokle ti pogled seže. Okrenem svoju glavu prema gore te ugledam plavo, gotovo tirkizno, kristalno nebo, bez ijednog oblaka. Opet se okrenem oko sebe pokušavajući razaznati svoju točnu lokaciju, no tada zapazim siluetu te snažan topli vjetar iznenada zapuše iz smjera istoka, on zaniže visoke kukuruze koji su se pekli na žarkom suncu.

Potrčim prema toj silueti: trčao sam jako brzo, brzo kao nikad prije i uopće nisam osjećao umor – obično ne mogu trčati tako brzo i tako dugo, nisam sportski tip, a imam i problema s disanjem. Kako sam se sve više približavao silueti, mogao sam razaznati konture lica, ta osoba, jako je sličila na mene. „Jesam li to ja“, pomislim. Kako sam se sve više približavao bio sam sve sigurniji da to jesam ja. Sada sam bio samo par metara udaljen od te osobe i jasno sam je mogao vidjeti. Ja, to jest, ta osoba nosila je bijelu košulju i tamnoplave hlače, vjetar je i dalje oštro puhao, ne mijenjajući smjer. Sada sam bio samo jedan metar udaljen od te osobe, da bio sam siguran da sam to ja, no ova verzija mene, da je tako nazovem, imala je dugu, prekrasnu, plavu kosu – to je bila moja prirodna boja kose no ja sam svoju bojao u crno, te je također moja bila kratko ošišana.

„Tko si ti?“ , upitam ga iako sam bio siguran da sam to ja.

„Ja sam ti“, odgovori mi mirnim tonom glasa.

„Gdje sam“ upitam pomalo drsko, kao da sam bio ljut na njega.

„Ovo je tvoja podsvijest“ odvrati, još uvijek veoma mirno, čak se i lagano nasmiješi.

„A kako sam dospio ovdje“ opet upitam no ovaj put smirenijim tonom.

„Zar se ne sjećaš “ odvrati sa izrazom čuđenja na licu kao da je očekivao da znam.

Nakon toga više ništa ne kaže nego samo uperi kažiprstom prema gore, podignem glavu u smjeru prema kojem mi je pokazao te se nebo naglo zamuti i pokaže na nešto što je izgledalo kao scena nekog filma prikazana iz ptičje perspektive no ovo je bilo stvarno, osjećao sam to, ne znam kako, ali bio sam siguran u to. U tom prizoru sam mogao vidjeti prometnu nesreću, vozila hitne pomoći te liječnike kako odnose nečije beživotno tijelo, bilo je to moje tijelo. „Jesam li mrtav?“ upitam, no ne dobijem odgovor. Tako smo stajali u neugodnoj tišini nekoliko sekundi zatim osjeti kako vjetar naglo zapuše u smjeru zapada, zatim osjetim nečiju hladnu ruku kako mi dotakne rame, okrenem se, te na moje zaprepaštenje opet ugledam sebe no ovaj put nosio sam crno formalno odijelo zamrljano krvlju, pogledam u njegovo, odnosno svoje lice, nisam imao oči (svi su mi govorili da imam prekrasne zelene oči), umjesto njih imao sam dvije mračne šupljine iz kojih je polako tekla krv i slijevala se po njegovom

blijedom, skoro potpuno bijelom licu, sve do njegovih usta koja su imala pakleni i pomalo psihopatski osmijeh, te je ovaj put njegova, točnije moja kosa bila potpuno crna, kao ebanovina, to je bila najtamnija nijansa crne koju sam ikad vidio. Od zaprepaštenja se spotaknem i padnem na vlažnu zemlju. Moja mračna verzija, da je tako nazovem se polako sagne zatim opruži svoju dugačku i mršavu ruku i uhvati me za glavu, pogled mi se vrlo naglo zamuti. Nakon par sekundi opet sam mogao jasno vidjeti, no vidio nam sve najmračnije i najtužnije trenutke svoga života u nekakvom čudnom „flashbacku“ da ga tako nazovem. Jedan trenutak mi je posebno zapeo za oko jer ga se do ovog trenutka nisam dobro sjećao, a moji roditelji nisu nikad htjeli pričati o tome. Bila je to smrt mog brata blizanca Abela.

Bilo je vruće ljetno popodne i roditelji su nas vodili na izlet na more, točnije na jednu prekrasnu stjenovitu plažu u Dalmaciji. Tada nam je bilo samo deset godina i iako smo bili tako mali Abel je bio bolji od mene u svemu i moji su ga roditelji uvijek uzdizali, bilo je bolno očito da su ga favorizirali. Dok naši roditelji nisu gledali izazvao sam ga na utрку, to jest tvrdio sam kako ću se mogu brže popeti na vrh jedne strme i visoke stijene (sad kad malo bolje razmislim nije bila toliko visoka nego smo mi bili jako niski, čak i za desetogodišnjake). Iako je Abel bio protiv utrke na kraju je ipak pristao, i tako smo se krenuli penjati na stijenu, bio sam brži od njega, no imao sam osjećaj da se nije previše trudio. Prvi sam se popeo na stijenu dok je on prešao samo dvije trećine puta, i tako sam ga ja gledao odozgora i likovao na što je on samo kolutao očima, no tada mu ruka sklizne sa izbočine na toj velikoj sivoj stijeni, te izgubi ravnotežu potom padne leđima prema dole i potiljkom udari o oštri vrh jedne niže stijene te se njegovo tijelo okrene i licem padne u zeleno plavo more, tada se čuje snažan pljusak, moji roditelji začuju pljusak te potrče prema njegovu mrtvu tijelu u suzama dok sam ja s visine u čudu promatrao ne znajući što se događa jer sam bio malo nevino dijete. Simbolično na taj dan Kain je ubio Abela (naš je otac bio veliki katolik te nam je nadjenao na imena iako moja majka nije bila velika vjernica, a nisam ni ja). Izgleda da je to sjećanje ostalo blokirano duboko u mojoj podsvijesti, sve do sada.

Nakon toga oči mi se opet zamute, kao prije te se u suzama opet nađem u polju kukuruza. Okrenem se prema svojoj svijetloj verziji te i ona ispruži svoju ruku i lagano je položi na moju glavu, oči mi se opet zamute no ovaj put vidi sve lijepe prizore svoga života, kao što su rođenje moje sestre – zapravo mi je bila polusestra, roditelji su mi se razveli godinu i pol dana nakon Abelope smrti (što me nije toliko pogodilo jer svog oca zapravo nikad nisam volio i on nije pretjerano volio mene). Kao što vidite ja sam jedna od onih ljudi što uvijek pronalazi nešto loše svim stvarima, čak i u onim dobrim, ali ovaj put sam zaista bio sretan, kao onda kad ni je bilo šest i s majkom se igrao u poljima kukuruza.

Opet se nađem u polju kukuruza, te se ustanem sa mokre zemlje te pogledam u svoje dvije verzije koje su sada stajale jedna do druge, te istovremeno progovore: „Na tebi je da odlučiš hoćeš li ostati ili vratiti se“ zatim se obje moje verzije iznenada pretvore u pepeo i odlete s vjetar. I tako sam ja stajao u polju kukuruza razmišljajući ni ne znam već koliko dugo,

razmišljajući hoću li se vratiti ili ostati, međutim iznenada vjetar počne munjevito puhati, puno jače nego prije te čak počne trgati kukuruze, zatim se polje zapali, a na nebu se opet pokaže prizor, sada je to bio prizor moje majke kako priča s doktorima koji joj govore da ako se uskoro ne probudim bit će gotovo, potom se trgnem iz šoka te se zaderem u prazno: „Vraćam se!“, zatim se probudim u sobi punoj doktora, te se nađem u zagrljaju svoje majke, plakala je i kad sam je pogledao izgledala je puno starije. Nakon nekog vremena jedan od doktora mi se obrati: „Bili ste u komi trinaest godina.“

Martin Baće, 2. razred Gimnazije Dubrovnik

Mentorica: Lucijana Pendo

ČETVRTA DIMENZIJA

Ne poznajem ovo mjesto. Ne poznajem ove ljude. Stojim pred zrcalom, a na njemu ne vidim odraz svog lika. Postoji li uopće? Čini se da ga netko vidi. Neki gospodin od 60-ak godina, sijede kose koja mu pokriva uši, počesljan na jednu stranu, zavijenih brkova, obučen u bijelu lanenu košulju i crne hlače, s cipelama od brušene kože. Desnu ruku savio je i na nju objesio štap, a u lijevoj držao je novine. Hodao je uspravno i polako, povremeno pomičući kosu iza uha. Na trenutak se zaustavio, okrenuo se i pogledao me, a onda nastavio svojim putem. Odlučio sam slijediti ga. Skrenuo je u gostionicu. Pričekao sam nekoliko minuta, da ne bude očigledno, a potom ušao za njim. Opazio me odmah s vrata. Sjeo sam za stol nadajući se da će me konobarica ipak doći poslužiti, ali to se nije dogodilo. Nakon nekog vremena starac se približio mom stolu. Htio sam ga nešto upitati, ali riječi kao da su presušile. Izašao je iz gostionice, a ja sam još neko vrijeme ostao sjedati. Gledao sam beznadno kroz prozor gomilu ljudi, među kojima sam bio usamljen. Tada mi je stigla poruka: „Nađimo se na trgu za 10 min.“ Broj nepoznat. Kazaljke su se tako lijeno okretale. Bio sam nestrpljiv. Nisam znao trebam li se radovati ovom sastanku ili od njega strepiti. Nadao sam da ću dobiti barem neke odgovore. Predosjećao sam tko je autor poruke.

Na trgu opet tajanstveni gospodin. Polako mi se približavao. Odmah sam opazio da je novine u njegovoj lijevoj ruci zamijenila crna aktovka. Bez puno priče izvadio je iz aktovke fotografije nekih meni nepoznatih ljudi.

- Tko su ti ljudi?

- Ako se pokušavaš sjetiti tko si ti, najbolje je da počneš od ovih ljudi.

- Ne razumijem.

- Na jednoj od ovih fotografija si ti. Imaš šest mjeseci da spoznaš na kojoj. Promotri dobro ove fotografije, ova lica stalno ćeš susretati. Upoznaj ih.

- Čekajte, ništa Vas ne razumijem... Na jednoj od fotografija sam ja?

- Tvoja je duša otišla predaleko od tvog tijela. Ja je mogu vratiti natrag, ali prije toga moraš spoznati tko si. Vratit ću te šest mjeseci unatrag. Na ovim fotografijama nalaze se ljudi koje poznaješ. Neke samo iz viđenja, a na jednoj si ti. Vidjet ćeš što su ovi ljudi radili prije, odnosno što si ti radio. Za šest mjeseci ponovno ćemo se naći ovdje, u isto vrijeme. Ništa više nije rekao. Ostavio me s fotografijama stranaca.

Zaista, stalno sam susretao lica s fotografija. Provodio sam s njima dane, a da me nisu ni vidjeli ni čuli. Čudna je pomisao na to da promatram sama sebe i da proživljavam događaje koji su se već dogodili, a kojih se ne sjećam.

Došao je dan najavljenog susreta. Pokazao sam mu fotografiju čovjeka koji ima ženu i dvoje djece. Djeca ga obožavaju, a prema ženi se tako lijepo odnosi. Na njezin rođendan odveo ju je na baletnu predstavu. Spomenule je da bi je rado pogledala. Nakon toga skuhao joj je večeru i cijelu noć plesali su na glazbu njezinih omiljenih izvođača. Bio sam uvjeren da sam to ja.

- Ne, to nisi ti, to je tvoj brat. Ovo si ti.

Pokazao mi je fotografiju čovjeka koji je alkoholičar i kockar. Od žene se razveo zbog ljubavnice, koju je ponekad znao udariti. Djeca su mu odrasla i s njima nije ostao u kontaktu. Egoističan je i bezobziran. Jedne večeri, zbog prevelike količine alkohola, završio je u bolnici. Tada sam se sjetio svega. Svoje dječice koju sam uvijek zanemarivao. Svoje žene kojoj nisam posvećivao pozornost. Nikoga nikada nisam slušao. Ljudi su mi se gadili. Omiljeno društvo bio mi je alkohol, koji me na kraju izdao. Neka je, ionako sam bio na štetu svima. Žalim dan kada sam prvi put udahnuo zrak. Taj isti zrak koji sam isprljao alkoholnim parama. Žalim život koji sam prokockao, dok sam mislio da ga živim. Žalim što sam živio, ako sam uopće živio, ili sam bio obična crna sjena u ovom svjetlu?

Suze su mi počele padati niz lice. Uhvatio me za ruku. Nisam vjerovao da konačno mogu osjetiti dodir i toplinu koja mi je grijala ruku.

- Ne plači. Sada, kada si spoznao tko si, sve će se promijeniti. Pozdravljam te. Doviđenja, ali ne uskoro!

Nalazim se u bolničkoj sobi. S jedne je strane kreveta medicinska sestra, a On je stoji pokraj prozora. Mahne mi i otiđe. Mahnem i ja njemu. Medicinska sestra ushićeno pozove liječnika.

- Probudio se!!!

- Gospodine, čujete li me?

- Čujem.

- Čini se da ima halucinacije, maloprije je mahao prema prozoru.

- Odmorite se. Sestra će ostati motriti na Vas, a ja ću Vas malo kasnije doći pregledati.

Pogled mi se još neko vrijeme zadrži na prozoru kroz koji su neometano ulazile sunčeve zrake, bacajući svoju svjetlost čitavom dužinom mog kreveta. Medicinska sestra otiđe navući zavjese. Zamolim je da ne zakloni pogled kroz prozor, dugo sam živio u mraku.

Nikolina Papac, 4. razred Gimnazije Dubrovnik

Mentorica: **Ana Njirić Aleksić**

IKAROVO ISKUPLJENJE

Bojim se krila,
pa ipak medim kore,
podmazujem san

Ravnam krdima
znojnih lastavica

Koru ti ključaju
meni u kljun

Sočni češeri klize nam grlima,
Uzavrelom smolom

kojom lijepim krila
uobražena visinom,
spaljena dubinom

Antun Pendo, 3. razred Biskupijske klasične gimnazije
Ruđera Boškovića s pravom javnosti
Mentorica: **Mirjana Žeravica**

Organizator: Grad Dubrovnik - Upravni odjel za obrazovanje, šport, socijalnu skrb i civilno društvo

Suradnja:

Dubrovačke knjižnice

Udruga "Luža"

Sudionici:

OŠ Antuna Masle Orašac

OŠ Lapad Dubrovnik

OŠ Marina Držića Dubrovnik

OŠ Marina Getaldića Dubrovnik

OŠ Montovjerna Dubrovnik

Biskupijs klasična gimnazija Ruđera Boškovića Dubrovnik

Gimnazija Dubrovnik

Dom učenica Dubrovnik